

Epistola lui Iacov

Lucrarea necesară în epistola lui Iacov, care spune că are credință (credință), este lucrarea în care perseverența se încheie (Iac 1: 4), adică este să rămâi crezând în legea perfectă, legea libertății (Iac 1: 25).

Epistola lui Iacov

Introducere

Iacov cel Drept, posibil unul dintre frații lui Isus (Mt 13:55; Marcu 6: 3), este autorul acestei epistole.

Fratele Iacob a fost convertit abia după învierea lui Hristos (Ioan 7: 3-5; Ac 1:14; 1 Cor 15: 7; Gal 1:19), devenind unul dintre conducătorii bisericii din Ierusalim și este numit unul dintre stâlpii bisericii (Gal. 2: 9).

Epistola lui Iacov este datată în jurul anului 45 d.Hr. C., cu mult înainte de primul conciliu din Ierusalim, care a avut loc în jurul anului 50 d. C., ceea ce face cea mai veche epistolă a Noului Testament. Potrivit istoricului Flávio Josefo, Tiago a fost ucis în jurul anului 62 d. Ç.

Destinatarii epistolei sunt evrei împrăștiați convertiți la creștinism (Iac 1: 1), de unde tonul auster și limbajul specific evreilor.

Când a scris această epistolă, Iacov a căutat să se opună învățaturii evreiești de a avea credință în singurul Dumnezeu, cu învățătura Evangheliei, care înseamnă a avea credință în Iisus Hristos, pentru că este inutil să spunem că el crede în Dumnezeu, dar că nu ascultă porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu,

care este să creadă în Hristos.

Abordarea lui Iacov ne amintește de ceea ce a învățat Isus: „NU lăsați inimile voastre să fie tulburate; tu crezi în Dumnezeu, crezi și în mine ”(Ioan 14: 1), arătând relevanța subiectului abordat în ceea ce privește publicul țintă: evreii convertiți la creștinism.

Cu toate acestea, o neînțelegere despre epistola lui Iacov s-a răspândit în toată creștinătatea, că el a apărut mântuirea prin fapte, opunându-l pe apostol neamurilor, care au apărut mântuirea prin credință.

Neînțelegerea abordării lui James l-a făcut pe Martin Luther să urască această epistolă, numind-o „epistolă de paie”. El nu a reușit să vadă că învățătura lui Iacov nu este diferită de cea învățată de apostolul Pavel.

Rezumatul Epistolei lui Iacov

Epistola lui Iacov începe cu un îndemn la perseverență în credință, deoarece în perseverență lucrarea credinței este încheiată (Iac 1: 3-4). Oricine suportă încercări fără să se estompeze este binecuvântat, deoarece va primi cununa vieții de la Dumnezeu, care va fi dată celor care îl ascultă (Iubesc) (Iac 1:12).

Iacov folosește termenul „credință” în sensul „a crede”, „a crede”, „a avea încredere”, spre deosebire de apostolul Pavel, care folosește termenul atât în sensul „a crede”, cât și în sensul „adevărului”, și acesta din urmă sens este mult mai folosit decât atât.

Apoi, Iacov prezintă esența Evangheliei, care este noua naștere prin Cuvântul adevărului (Iac 1:18). După ce a afirmat că este necesar să primim cuvântul Evangheliei ca slujitor ascultător, care este puterea lui Dumnezeu pentru mântuire

(Iacov 2: 21), Iacov îi îndeamnă pe interlocutorii săi să împlinească ceea ce este determinat în Evanghelie, fără a uita doctrina lui Hristos (Iacov 2,21).

Iacov amintește că oricine este atent la adevărul Evangheliei și perseverează în el, nefiind un ascultător uitat, face lucrarea stabilită de Dumnezeu: a crede în Hristos (Iacov 2:25).

Având în vedere lucrarea cerută de Dumnezeu, Iacov demonstrează că a fi religios fără a reține ceea ce vine din inimă înseamnă a se înșela pe sine, iar religia aceluia individ se dovedește a fi în zadar (Iacov 2: 26-27).

Din nou Iacov îi numește pe interlocutorii săi frați și apoi îi cheamă să nu arate respect față de oameni, deoarece aceștia au mărturisit că sunt credincioși în Hristos (Iac 2: 1). Dacă cineva spune că este credincios în Domnul Isus, el trebuie să procedeze conform acelei credințe: să nu respecte oamenii din cauza originii, limbii, tribului, națiunii etc. (Iac 2:12)

Abordarea lui Tiago se schimbă din nou printr-una serioasă: – „Frații mei”, să-i întrebi dacă este benefic să spui că au credință, dacă nu au fapte. Este posibil pentru o credință fără a salva lucrări?

Termenul de lucru în context trebuie înțeles în conformitate cu punctul de vedere al omului din antichitate, care este rezultatul ascultării unei porunci. Pentru bărbații de atunci, porunca unui stăpân și ascultarea unui slujitor au dus la muncă.

Abordarea se schimbă de la oameni la mântuire. Primul; Oricine are credință în Hristos nu poate respecta. Al doilea: Oricine spune că are credință că Dumnezeu este unul, dacă nu face lucrarea cerută de Dumnezeu, nu va fi mântuit.

Problema nu este despre cineva care pretinde că are credință în Hristos, ci cineva care pretinde că are credință, totuși,

este credința într-un singur Dumnezeu. Oricine are credință în Hristos va fi mântuit, pentru că aceasta este lucrarea cerută de Dumnezeu. Nu poți salva pe cineva care pretinde că are credință în Dumnezeu, dar care nu crede în Hristos, deoarece el nu este cel care face lucrarea.

Lucrarea necesară a celor care spun că au credință (credință) este lucrarea în care perseverența se termină (Iac 1: 4), adică este să rămâi să crezi în legea perfectă, legea libertății (Iac 1:25)

Deoarece creștinii convertiți dintre evrei știau că lucrarea cerută de Dumnezeu este să creadă în Hristos, susținând că nu este suficient să spui că are credință, Iacov a subliniat că este inofensiv să crezi în Dumnezeu și să nu crezi în Hristos.

Abordarea din capitolul 3 se schimbă din nou când se spune: frații mei (Iac 3: 1). Instrucțiunea se adresează celor care doreau să fie maeștri, cu toate acestea, pentru acest exercițiu ministerial este esențial să fii „perfect”. A fi „perfect” în context nu înseamnă să te împiedici de cuvântul adevărului (Iac 3: 2) și astfel vei putea conduce corpul (elevii).

După exemple de ceea ce cuvântul este capabil să promoveze, abordarea este schimbată din nou, pentru a aborda imposibilitatea de a proceda cu mesaje diferite de la aceeași persoană, contrastând cunoașterea lui Dumnezeu cu înțelepciunea și tradiția umană (Iac 3:10 -12) .

În cele din urmă, instrucțiunea este că creștinii convertiți dintre evrei nu ar trebui să se vorbească rău unii pe alții (Iacov 4:11) și, după figură (bogați), să facă referire la evreii care l-au ucis pe Hristos.

Epistola este închisă abordând tema inițială: perseverența (Iac 5:11), încurajând credincioșii să aibă răbdare în suferință.

Principalele concepții greșite de interpretare

1. Înțelegeți că Tiago este preocupat de chestiuni precum justiția socială, distribuția veniturilor, acțiunile caritabile etc.
2. A considera mustrarea severă pentru „bogați” care acumulează bunuri ca o mustrare pentru cei care dețineau bogăție materială înseamnă a nu observa că termenul „bogat” este o cifră care se aplică evreilor;
3. Înțelegeți că scrisoarea lui Iacov este antagonică învățăturii apostolului Pavel, care prezintă mântuirea prin credința în Hristos Isus. De fapt, Iacov arată că a crede în Dumnezeu nu este ceea ce Dumnezeu cere pentru mântuire, ci mai degrabă, a crede că Isus este Hristos, lucrarea credinței;
4. Înțelegeți că faptele bune sunt necesare pentru autentificarea celor care au credință autentică. Oricine are credință în Hristos conform Scripturilor, are credință autentică, pentru că aceasta este lucrarea cerută de Dumnezeu;
5. Confundați lucrările bune cu fructele prin care este identificat pomul.